‘DURACELL, MRS. TANAKA SAID’

FERDINANDO FREGA

DURACELL, REKLA JE GOSPOĐA TANAKA

Japanska smrt

The Art of Attraction · 12

Tog sam dana bio u sjedištu u Milanu. Morao sam ljudima iz marketinga objasniti kako se proizvod može prodati samo tako da ga ljudi pomirišu, nešto čega se nitko nikad nije sjetio.

Prodavali smo proizvode za njegu i nikad nismo imali nikakve veze s hranom. Ali ono što se činilo logičnim susrelo je drugu dimenziju u stvarnosti, gdje se fantazija vjenčala s noirom i odjednom postala istina.

Ideja je bila da će nam kupac, ako ga zamolimo da pomiriše pladanj nekog proizvoda, reći da ne osjeća ništa osim prešanog kartona. A ja bih bio onaj koji će mu reći da ne može osjetiti miris uspjeha iza samog brenda.

Ahahahahahahahah.

Ali nemojmo se izgubiti u pozadini. Ova priča nije o tome.

Upravo sam se bio vratio sa svojeg hot doga kad sam, baš na izlazu kod portirnice, zatekao svojeg CEO-a kako se sprema otići. Pozvao me k sebi i rekao: „Frega, pođi sa mnom. Prestani se igrati s ljudima iz marketinga, oni nikad neće razumjeti, ne dok te ne vide na djelu na terenu. Hajde, idemo u zračnu luku dočekati kolegicu iz Gillettea, novu CEO Japana, gospođu TANAKU.

„Vidjet ćeš, ugodna je žena i voli Kalabrijce. Davno je imala dečka iz tvojeg kraja svijeta; rekla mi je to na našem posljednjem sastanku uprave u Bostonu."

„Ali Dottore, ne govorim japanski, nikad nisam imao djevojke u tim krajevima, ne bih znao kako se ponašati ni što reći. Nikad nisam bio ondje."

„Ma hajde, uđi u auto, ti voziš. Idemo u Milano Malpensu i objasnit ću ti usput. Reći ću tajnici da svima koji te traže kaže da si sa mnom na misiji."

Pred nama je bilo pedesetak minuta vožnje i počeo mi je postavljati osobna pitanja: obitelj, djeca, vijesti o mojem ocu, kojeg je dobro poznavao. Nimalo o poslu. Tek u posljednjih deset minuta prije zračne luke dao mi je nekoliko tehničkih pojedinosti o tome tko dolazi.

Gospođa Tanaka nedavno je pretrpjela gubitak, smrt oca, i to je bila dobra prilika da joj izrazimo sućut. Između redaka izašlo je da dolazi iz globalne uprave Duracella i da je to svježe imenovanje u Gilletteu dobila tek nekoliko tromjesečja prije. Ali ni traga sumnje o tome što stoji iza toga, barem ne na mojim geografskim širinama.

Vidio sam je kako stiže: srednjeg rasta, elegantna, nasmiješena. Moj ju je CEO toplo pozdravio ritualnim poljupcem u oba obraza. Ja nisam imao takvu bliskost i ograničio sam se na poljubac u ruku, a ona se nasmiješila.

Zamolila je da najprije ode u toalet, a zatim da svratimo za jedan od stolića u baru, da nešto popijemo i razmijenimo nekoliko riječi.

Vratila se ubrzo, svježa i još mirisnija nego prije, a moj joj se CEO obratio da izrazi sućut. Odgovorila je:

„Smrt je ista u cijelom svijetu, ali filozofija onih koji gledaju smrt i pripovijedaju priču o životu za istočni je narod vrlo daleko od zapadne." Što je htjela reći?

„Vi plačete kad ga se sjećate. Mi se smiješimo kad pripovijedamo njegovu priču, jer on živi u onome što je učinio, a ne samo u onome što je bio."

Bio je to nov koncept i ujedno težak. Nisam izgubio tlo pod nogama, ali teško sam ga probavio.

Zatim se okrenula prema meni i rekla, na savršenom kalabrijskom dijalektu: „Capisci sti."

Ahahahahahahahah.

Njih dvoje ostali su zajedno desetak minuta, u privatnom razgovoru, a ja sam neprestano razmišljao o njezinim riječima. Vraćajući se pokraj mene, pozdravila se i otišla, a dok je odlazila, viknuo sam za njom:

„Gospođo Tanaka, capiscia aaaa."

Nasmiješila se i udaljila.

Još pedeset minuta u autu da se vratimo u sjedište. CEO je šutio, ništa nije govorio, a ja sam vozio ne postavljajući pitanja, dok mi u jednom trenutku nije rekao:

„Japanska kolegica rekla mi je da si ugodan čovjek, ali da se s tobom treba čuvati." Zašto?

„Rekla je da ljudi poput tebe ne rade za tvrtke, niti ih vode.” A što onda rade?

Nasmiješio se i odgovorio: „Capisci sti.”

Ferdinando